

*Pentru cursanții SNG...
Un găsit frumos
cu ocazia sărbătorilor de iarnă*

Încheiere de sedință

Grefierul între conștiință și imaginea publică
Scris cu zece degete... fără metoda oarbă
Viitorii grefieri vor noi atribuții
Art. 9, art. 10, art. 11...
Grefier de modă nouă

Interviu

Interviu cu un consilier juridic

Procese celebre

O eroare judiciară – adevărul asupra afacerii
Dreyfus

Uniunea Europeană

Uniunea Europeană – o realitate complexă
Eurodicționar

Itinerar spiritual

Obiceiuri în prag de sărbători
Sărbători în lume
Colinde
Gaudeamus

D'ale instanței

„Perle” din instanță – 100% garantat

Altele...

Integramă, concurs
Unde fugim de acasă

Concurs cu premii

Un nou început...

București. 3 octombrie 2005. Toamnă pe străzi, toamnă în Cișmigiu, dar primăvară în sufletele noastre! De ce? Am luat! Am luat la SNG! Chiar dacă pentru mulți dintre noi această reușită este umbrată de eșecul examenului de admitere la INM, chiar dacă! Și, da!, îndrăznim să visăm la INM!

Dar acum suntem SNG-iști. *Carpe diem!* Trăim clipa, trăim bucuria admiterii la SNG!

În sfârșit, a sosit și ora deschiderii oficiale a anului academic. Clădirea SNG-ului, impunătoare și rece pe dinafară, ni se înfățișează mai primitoare decât ne-am fi așteptat. Urcăm, emoționați, spre aulă.

Încă de la intrarea în sală, suntem întâmpinați de doamna director și de doamna îndrumător de an! O surpriză cu adevărat plăcută să fim astfel primiți.

Sala se umple curând. Fețe noi, dar și multe fețe cunoscute: până la urmă lumea nu e așa mare! Întâlnim cunoscuți, ne regăsim prieteni sau foști colegi de facultate... Nu apucăm să ne cercetăm curioși unii pe alții sau să vorbim prea mult pentru că începe! Începe festivitatea de deschidere a anului 2005-2006 la SNG!

Emoțiile, ce le credeam departe de sufletele noastre, ne taie respirația. Ascultăm. Doamna director vorbește prima. Aceași voce caldă care ne-a urat *bun venit!* la intrarea în aulă. Cuvintele dumneaei prind viață, se transformă, ne pătrund în inimi și ne împrăștie emoțiile, acum, pentru tot restul ceremoniei, cel puțin. Cuvinte ce ne umplu sufletele de mândrie că suntem SNG-iști, dar în același timp ne avertizează de drumul, nu tocmai ușor, care ni se deschide în față. După discursul domnului director al INM, a urmat îndrumătoarea de an. O ascultăm mai relaxați. E apropiată de vârsta noastră și are un zâmbet ce luminează toată aula. Discursul dumneaei ni se pare prea scurt. Ne-a vrăjit!

Gata! Oficial am început cursurile SNG. De mâine intrăm în pâine. La etajul 5 ne așteaptă încă o surpriză. Fiecare cursant SNG are "sertărașul" lui în care îl așteaptă, de această dată scris, un Bine ați venit! Din partea conducerii SNG și a colegilor noștri grefieri din promoția 2004-2005. Dar mai târziu, în același sertăraș, ne vor aștepta materialele pentru cursurile ce le vom urma.

Prima săptămână zboară. Zboară, la propriu! Ne cunoaștem colegii de grupă. Ne cunoaștem formatorii. Au fost un pic monotone primele ore. Întrebărilor, în privința cărora am fost avertizați de colegii noștri mai mari, de genul "De ce ați venit la SNG?", "De unde ați aflat de SNG?", "Ce așteptări aveți de la SNG?", a trebuit să le găsim răspuns. Oricum, cu ocazia aceasta ne cunoaștem mai bine la nivel de grupă.

În glasul multor colegi, în răspunsurile lor, se simte regretul nereușitei la INM, dar ni se explică ce va urma. Se așteaptă mult de la noi. SNG nu este deloc ușoară!

Surprizele se țin lanț la SNG! Surprize plăcute! Formatorii noștri, care sunt magistrați din cadrul Judecătoriilor și până la Înalta Curte de Casație și Justiție, respectiv din cadrul Parchetelor de pe lângă acestea, reușesc să spargă "zidul" care ne desparte. Suntem tratați aproape colegial. Putem vorbi deschis, putem lămuri problemele ce ne frământă, urechile formatorilor sunt gata oricând să ne asculte.

Săptămâna a doua a urmat primul stagiul de practică al nostru. *Stagiu de observare.*

Din nou am fost împărțiți pe grupe. Alte grupe! Dar s-a dovedit că a fost mai bine așa. Am cunoscut și alți colegi și astfel "distanțele" dintre noi au început să se topească.

Judecătoriile, respectiv Parchetele de pe lângă acestea, unde am fost repartizați, la început aproape

"inexpugnabile", zi cu zi ne-au devenit familiare, începând de la sălile de judecată și până la arhivă. Magistrații și personalul auxiliar de specialitate de aici, viitorii noștri colegi, ne-au făcut observarea cât mai rodnică, cel puțin unii dintre dâșii. La început timizi, am devenit mai îndrăzneți, am întrebat, am cercetat am "pus mâna" pe registre, dosare, le-am răsfoit, dar timpul n-a ținut cu noi! Și aici timpul a prins aripi.

Săptămânile de practică s-au încheiat și ne-am întâlnit colegii de grupă în sălile SNG-ului. Acum mai stăpâni pe noi, cel puțin așa aveam impresia. Au fost aspecte plăcute în stagiul de practică. Au fost, de asemenea, și momente mai puțin plăcute, dar bunăvoința formatorilor le-a șters. Întrebările ce ne încolțiseră în timpul stagiului practic și-au găsit răspuns, întrebările pe care le mai păstraserăm în mințile noastre. Celelalte vor reveni și le vom găsi rezolvare pe parcursul anului de studiu.

Treptat, am pătruns tot mai adânc în materie. Zilele au trecut una după alta. Tainele dreptului, taine începute a fi descifrate de pe băncile facultății, au început a se adânci. Da! A se adânci, dar într-un fel anume: pe măsură ce dezlegăm una, descoperim altele care ne intrigă și ne incită interesul, vrând-nevrând. Treptat, profesia de grefier începe să prindă contur. Ba chiar, spre surprinderea multora dintre noi, începe să ne placă.

Miron

Grefierul între conștiință și imaginea publică

Oameni. Probleme. Nemulțumiri. O forțată continuă, o agitație permanentă, generată de aceeași dilemă: de partea cui este dreptatea?...și o mână de oameni chemată să răspundă acestei întrebări!

Multitudinea de situații și diversitatea reacțiilor membrilor personalului instanței, respectiv al parchetului de pe lângă aceasta, față de aceste situații m-au determinat, în mod firesc, să mă gândesc la conduita adecvată, la limitele în care aceasta ar trebui să se încadreze și la principalele repere în raport cu care ar putea fi apreciată și evaluată, altfel spus, acele elemente prin care ea se manifestă sau se constată.

Dar ce înseamnă atitudine adecvată, conduită deontologică? Apreciind în manieră comparativă aceste noțiuni, ne putem raporta la trei categorii în care oamenii încadrează în mod necesar tot ceea ce face parte din existența lor: inferior, egal și superior sau inacceptabil, acceptabil și ideal. Orice atitudine, însă, poate fi calificată numai după o atentă comparație cu o atitudine similară, dar aparținând altei categorii. Numai că limita dintre acestea este atât de subțire încât aceeași faptă, trecută prin filtrul subiectivismului fiecăruia dintre noi, poate fi încadrată, în egală măsură, în același timp, în două din categoriile de mai sus.

De asemenea, nu trebuie ignorat faptul că elementele ce definesc o atitudine ca fiind deontologică sunt percepute în ansamblul lor și apreciate ca atare, iar nu separat. Astfel, profesionalismul, în sensul de capacitate de a alege cele mai bune mijloace pentru realizarea scopurilor propuse și abilitatea folosirii în mod corespunzător, dobândește valoare din punct de vedere deontologic în momentul în care se concretizează într-o atitudine amabilă, politicoasă chiar binevoitoare. Nu este același lucru a-i spune justițiabilului: „N-ai citit afișul cu actele necesare...? Următorul!” cu „Pentru eliberarea unei copii certificate vă sunt necesare următoarele acte... Vă rog să reveniți cu acestea.”

Desigur, în exercitarea atribuțiilor sale, personalul instanțelor judecătorești și al

parchetelor de pe lângă acestea, trebuie să dea dovadă de dăruire, devotament, moderație, calm, amabilitate, răbdare. Dar oare de ce sunt depășite cu mult limitele impuse de normele deontologice cu privire la aceste calități atunci când o ședință de judecată durează, cu scurte suspendări, aproape 18 ore? (Judecătoria Sectorului 1 București, Completul 3, ședința din data 10.10.2005).

Desigur, justițiabilul este îndreptățit să se aștepte din partea personalului ce deservește instanța, la seriozitate, responsabilitate, celeritate și profesionalism în efectuarea lucrărilor, la imparțialitate, nediscriminare și decență în relațiile acestuia cu publicul. Dar care este limita acestor exigențe? Poate fi considerată abatere de la normele deontologice conduita grefierului care, pus în situația de a explica de mai multe ori părții interesate că nu poate investi cu formulă executorie o copie a hotărârii judecătorești deoarece aceasta nu este încă definitivă, este obligat să apeleze la organul de ordine (jandarmul) pentru a îndepărta din birou justițiabilul nemulțumit?!

Calmul, răbdarea, amabilitatea față de cei nevoiți să apeleze la justiție pentru afirmarea sau valorificarea unui drept sunt, desigur, necesare. Însă a da dovadă de toleranță (în sensul pasivității față de tendința anumitor persoane de a irosi timpul personalului instanțelor cu detalii, argumente, relatări care nu au legătură directă cu cauza dedusă judecării), în orice situație și fără nici o restricție, nu echivalează, oare, cu o încălcare a obligațiilor aferente conduitei deontologice pe care grefierul (și nu numai el!) trebuie să o manifeste față de toți justițiabilii?

Conduită etică, onoare, profesionalism, loialitate, responsabilitate... Toate sunt noțiuni abstracte ce sunt înțelese și apreciate diferit de cei chemați „să judece” comportamentul personalului ce deservește justiția, în funcție de o ierarhie relativă a valorilor și, adesea, în raport cu propriile interese.

În final însă, fiecare își definește limitele conduitei deontologice prin raportarea la propria conștiință și în speranța că se va încadra în limitele general acceptate de societatea aflată mereu în continuă schimbare, într-o continuă căutare și redefinire a modului de apreciere a comportamentului membrilor săi, căci, așa cum arăta Scheller: „etica nu poate și nu trebuie să se substituie conștiinței individuale”.

Mădălina

SCRIS CU ZECE DEGETE... FĂRĂ METODA OARBĂ

Bine că plouă... era chiar tot ce îmi mai trebuia după ce mă înghesuisem în autobuz stând într-un picior pe scară. Ziua nu începuse tocmai promițător. Dar, lasă că o să fie bine până la urmă și poate chiar o să fie interesant, doar urmează să iau contact cu sistemul în care voi profesa și asta trebuie să fie neapărat ceva de bine.

Am ajuns. Clădirea? Cine a avut timp să o vadă... doar ploua și nu știam cum să intru mai repede, cui îi păsa de cum arată, important era că acolo nu mai plouă.

Parcă acum mă încercă ceva emoții. Stau în fața unei uși pe care scrie un număr de judecătorie și încă unul de complet, ceea ce îmi dă suficiente indicii despre faptul că acolo trebuie să intru. Și intru, că doar nu o să mă muște nimeni (dar atunci de ce îmi simt oare genunchii tremurând? - mi se pare, în mod sigur mi se pare, doar nu mai sunt un copil).

Auzisem că sălile sunt mici și că oamenii stau înghesuiți, că uneori nici nu poți să înțelegi ceea ce se întâmplă în față, dar acum am în fața mea o sală mare cu spații largi. E multă lume, pestriț îmbracată și îngrozitor de gălăgioasă. Ținută decentă, sobră... parcă nu așa prea zice. Merg mai de parte pe culoarul dintre bănci și regăsesc acea ținută sobră despre care auzisem. Dar este prea mult negru: robe negre, costume negre. E parcă mult prea întuneric. Oare să fie negrul culoarea dreptății? O fi, doar este o culoare neutră: nu este nici caldă și nici rece, este doar imparțială. Aha, asta e: justiția este imparțială! Mi se pare puțin bizar și o coincidență interesantă că există două culori neutre: negru și alb... și tot două profesii mai aproape de Dumnezeu: justiția și medicina. Oare ca să faci bine - Dumnezeu înseamnă Binele și să te apropii de el înseamnă să faci bine - trebuie să fii neutru? Probabil că da.

Mai în față o doamnă între două vârste, cu o robă gri (nu mai este negru, este negru și alb) zâmbește amabilă, cere un buletin sau o

legitimație și dă un dosar amintind fiecăruia că nu are voie să părăsească sala cu el. Este grefierul de ședință. Am ajuns unde trebuia. Eu eram aici tocmai pentru a observa (este stagiul de observare) ce face grefierul de ședință.

Mă uitam și încercam să înțeleg ce se petrece acolo, ce fac avocații, ce face grefierul, ce fac toți ceilalți din jurul meu. O bătrână, tot în negru, dar cred că nu era un negru al dreptății, ci mai degrabă culoarea zilelor ei gârbovite de ani și de neputință, se apropie cu o hârtie în mână de masa plină cu dosare a doamnei îmbrăcate în gri. Întrebă ceva, nu am înțeles ce, și pleacă. Se așează în primul rând de bănci, dar un domn avocat o îndrumă spre rândurile din spatele săli; rândurile din față se pare că sunt rezervate avocaților și juriștilor.

Apoi se face liniște, iar grefierul anunță intrarea instanței. Se declară ședință deschisă, cauze la amânare, se discută... un vacarm ponderat din când în când de vocea judecătorului. Fiecare dintre cei din sală are o problemă, care este întotdeauna mai importantă decât a celorlalți.

M-am pierdut printre propuneri de probe, administrări de probe și cereri de amânare și nu știu cum. Acum în fața judecătorului o văd pe bătrâna de mai devreme stând tăcută și privind în jos. Poziția ei pare nefirească în raport de ceea ce se petrecuse până atunci, când avocații își formulară tare și uneori chiar cu o ușoară aroganță, cererile, își prezentaseră cu siguranță de sine părerile. Oare stă cu capul plecat din rușine, din teamă, din respect pentru instanță sau pur și simplu cocoșă și durerile de spate nu-i permit o altă poziție? Alături de ea stă un tânăr avocat ce reprezintă o asociație de proprietari care cere plata cotelor de întreținere restante pe care femeia aceea nu le mai achitase de foarte mult timp și, evident, și penalitățile pe care legea, în mod just, le permite a fi aplicate.

Am rămas cu ochii la bătrână și nu am fost atentă la tot ceea ce s-a întâmplat, nu am putut să iau notițe

așa cum grefierul de ședință trebuie să o facă. Îmi propusesem să încerc să fac asta ca să văd dacă pot consemna tot ceea ce trebuie reținut de către grefier. Nu am notat nimic, iar privirea mi s-a oprit pe ghetete decolorate și scofălcite ale femeii, iar în urechi îmi suna, ca un ecou, glasul ei abia murmurat: „Domnule judecător, toți banii mei sunt 800.000 de lei. Am dat câte 400.000 de lei în fiecare lună...”. Și se așează în genunchi implorând să nu i se ia casa, căci dacă o fi să mai trăiască să nu stea pe străzi, iar de o fi să o ierte Dumnezeu, să nu o mănânce câinii. Cred că am o lacrimă care stă să curgă și asta nu este bine pentru un viitor grefier. Trebuie să-ți faci treaba corect și în spiritul legii și să nu te lași influențat de lucruri mărunte.

Lucruri mărunte, dar oare de ce atunci judecătorul acela care este ținut de respectarea și aplicarea corectă a legii, a avut un moment de ezitare? Parcă l-am auzit spunând: „măicuță, eu te înțeleg și mi se rupe sufletul, dar nu pot să fac decât ceea ce legea spune că trebuie să fac. Pot să eșalonez plata cotelor restante. Așa crezi că o să poți să le achiți?”. Era un limbaj pe care nu-l mai folosise până atunci. Nu l-a recuzat nimeni.

Acum vedeam totul în altă lumină și dacă până atunci mi se rupea sufletul privind-o pe bătrână, acum am început să mă întreb cât de mare este greutatea deciziei pe care judecătorul o poartă. Nu are suflet? Sau poate are și atunci și-l ascunde de ochii celor din jur.

continuare pag. 5

Încep să mă întreb dacă voi putea să fiu un „bun grefier” – formulă pe care o tot aud de la începerea cursurilor. Trebuie oare să nu mă impresioneze nimic? Și dacă mă impresionează pot să ascund asta? Pot oare să fac diferența dintre un teatru bine pus la punct și o situație reală? Da, este adevărat că nu am responsabilitatea deciziei, dar sunt și eu pe acolo și văd și înțeleg ce se întâmplă.

Gata, nu cred că am pornit-o cu gândurile pe drumul cel bun.

Există oameni răi, cu adevărat răi și oameni neîndreptățiți de către aceștia și faptul că prin justiție se face dreptate mă face să revin la o stare de spirit mai bună... chiar foarte bună. Sunt oameni care au luptat mult

pentru drepturile lor și câtă mulțumire și împăcare le aduce o decizie corectă. Cred că încep să o uit pe bătrână și să văd fața roz a lumii. O să fiu un „bun grefier”, o să am răbdare cu cei cu care voi intra în contact, o să am o ținută decentă, nu o să mă enervez, o să fiu o bună profesionistă...

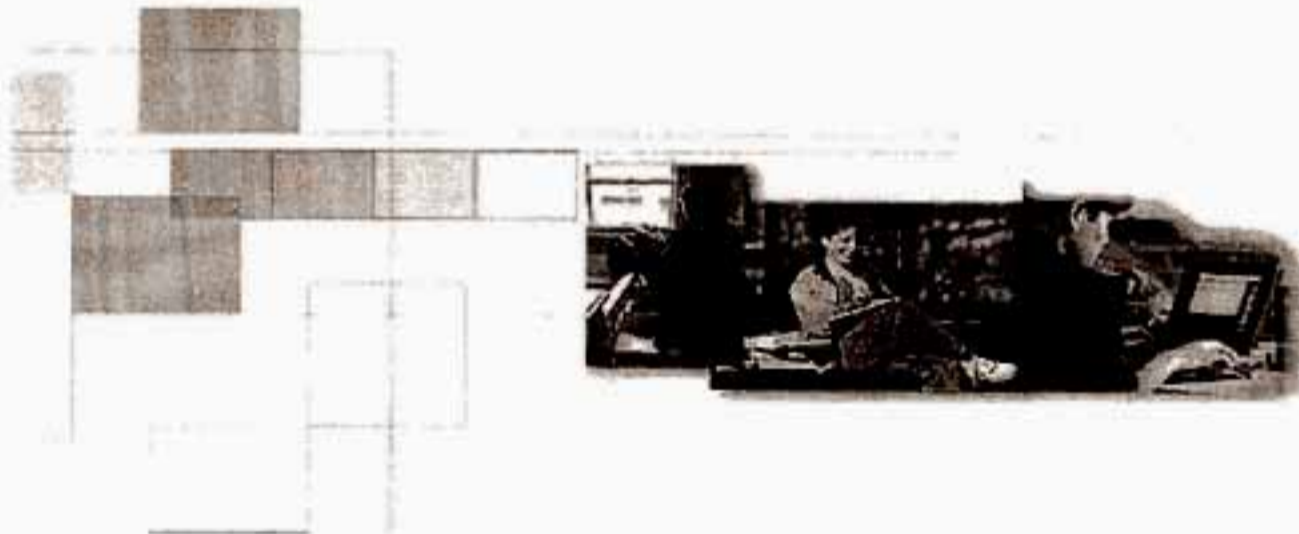
Ședința de judecată s-a terminat și, deși nu am reușit să fac exact ce mi-am propus, părăsesc și eu ca toți ceilalți sala mulțumită de ceea ce făcusem. Ce făcusem și ce învățasem din acea ședință? Parcă eu mai știu. S-a terminat și toate emoțiile s-au topit și au rămas în urma mea în sala de ședință pe care tocmai am părăsit-o.

Afară nu mai ploua și la colțul clădirii care acum mi se părea impunătoare, o bătrână îmbrăcată în negrul acela de zile gârbovite și ani de neputință, stătea umilă, cu capul plecat și cu mâna întinsă spre trecătorii prea grăbiți și prea apăsați de problemele lor, încât nici măcar nu o observă.

Și atunci nu mă pot împiedica să nu întreb, dacă problema acelei femei nu ține mai mult de morală și nu de justiție.

Dacă responsabilitatea pentru cele ce se vor petrece cu ea nu apasă pe umerii vecinilor ei, buni creștini de altfel, care sunt cu toții prea săraci pentru a o putea ajuta și mult prea drepți pentru a nu aplica penalizări la cotele de întreținere restante.

Marina

GREFIER DE MODĂ NOUĂ

Grefierul de modă nouă este grefierul cu studii, profesionist adevărat, capabil să preia din atribuțiile judecătorului și procurorului.

Numai că... *„De ce studiați dosarele? Noi nu avem nici o treabă cu soluțiile procurorului.”*

Grefierul de modă nouă este un adevărat partener al judecătorului sau procurorului, amândoi formează o echipă imbatabilă în îndeplinirea justiției.

Numai că... *„Noi nu putem să ne spunem părerea”.*

Grefierul de modă nouă este cel care va schimba mentalități, cel care va schimba percepția tuturor asupra profesiei de grefier.

Numai că... *„Noi nu trebuie să ieșim în evidență, să avem inițiativă sau să ne exprimăm nemulțumirile”.*

Grefier de modă nouă? Grefierul de modă nouă nu are..., nu poate..., nu trebuie...

Alina

Viitorii grefieri vor noi atribuții

Auzim aproape în fiecare zi că reforma sistemului judiciar reprezintă o prioritate pentru statul român, obiectivul principal fiind realizarea eficientă a actului de justiție de natură a răspunde nevoilor cetățenilor și a asigura compatibilitatea sistemului judiciar românesc cu cel al Uniunii Europene.

Această reformă nu poate avea loc dacă nu este însoțită de o îmbunătățire a sistemului de recrutare, formare profesională, remunerare și promovare a magistraților, dar și a personalului auxiliar de specialitate, în speță, grefierii. Pentru a se atinge aceste scopuri nu a fost suficientă înființarea Institutului Național al Magistraturii, fiind necesară și crearea Școlii Naționale de Grefieri, care are un rol esențial pentru recrutarea și formarea profesională a personalului auxiliar de specialitate, în special a grefierului.

Pentru creșterea calității actului de justiție, este nevoie de specializarea judecătorilor și grefierilor, inclusiv prin participarea acestora la stagii de formare profesională continuă, dar și de îmbunătățirea infrastructurii instanțelor, gestionarea cazurilor și a sistemelor de arhivare prin informatizarea instanțelor, înființarea unor sedii secundare acolo unde acest lucru se justifică datorită volumului de activitate, precum și suplimentarea schemei de personal.

Întreg procesul de asigurare a acestor creșteri calitative presupune două elemente cheie.

- pregătirea de substanță a profesioniștilor dreptului
- creșterea încrederii în justiție printr-o mai bună comunicare cu justițiabilii, presa și societatea civilă.

Pentru realizarea reformei în justiție Școala Națională de Grefieri pregătește adevărați profesioniști necesari pentru a răspunde volumului mare de activitate din instanțe, la diversitatea domeniilor aflate în continuă dezvoltare, perfecționare și specializare, care vor ajuta și la degrevarea activității judecătorilor, urmând ca grefierii să preia unele atribuții ale acestora. Un important pas pentru realizarea acestor obiective ar putea fi făcut prin modificarea codurilor de procedură civilă și penală, dar și prin suplimentarea numărului de grefieri cu

studii superioare juridice, însoțite de o pregătire profesională adecvată.

În comparație cu alte state europene suntem deficitari la raportul judecător – grefier, unde acesta este 1 judecător la 5 grefieri iar la noi ...

În înfăptuirea actului de justiție munca personalului auxiliar de specialitate constituie un sprijin pentru magistrați. Acest deziderat ar trebui să caracterizeze întotdeauna relațiile dintre magistrați și grefieri. Grefierii sunt, din păcate, considerați insuficient pregătiți pentru a juca un rol mai important în înfăptuirea justiției. Aceste idei preconceptuate ar putea fi, probabil, justificate dacă privim retrospectiv, întrucât grefierii nu aveau șansa unei pregătiri profesionale, nici la debutul în profesie, nici ulterior, fiind foarte puțini cei care aveau la intrarea în profesie minime cunoștințe juridice.

Astăzi, însă, viitorii grefieri precum și cei din instanțe care au urmat cursurile de formare profesională inițială (absolvenții Școlii), precum și de formare continuă organizate de Școala Națională de Grefieri sunt capabili să preia activitățile administrative ale judecătorilor: înregistrarea cererilor la registratură cu aplicarea rezoluției administrative, calcularea taxelor judiciare de timbru, accesarea bazei de date HUDOC pentru informarea judecătorului asupra practicii Curții Europene a Drepturilor Omului, și, de ce nu, pregătirea cazului prin documentare asupra jurisprudenței, redactarea unor hotărâri, rezolvarea cererilor necontencioase. Astfel, judecătorului îi rămâne, în sfârșit, timp pentru ceea ce ar trebui să însemne de fapt munca lui, activitatea de judecată.

Noul mod de lucru ar putea duce la o accelerare a fiecărei etape din circuitul dosarelor, cauzele putând fi astfel soluționate și hotărârile redactate într-un termen rezonabil.

Trebuie formată, în același timp, o altă cultură a muncii, schimbat managementul de caz, creată o nouă viziune asupra profesiei de grefier. Acest lucru poate fi realizat, printr-o schimbare de mentalitate atât la nivelul judecătorului, cât și la nivelul justițiabililor, avocaților și, bineînțeles, la nivelul grefierilor. Ar trebui, credem noi, să existe o delimitare între grefierii cu studii medii și cei cu studii superioare juridice, începând, poate, cu schimbarea denumirii acestora. Îndrăznim să pretindem că la absolvirea Școlii Naționale de Grefieri „noul” grefier își începe activitatea cu temeinice cunoștințe în domeniul dreptului procesual și material, informatică și dactilografie și este capabil să își desfășoare activitatea la standarde ridicate. „Noul” grefier are capacitatea de a se adapta la nou și de a învăța în permanență, de a face față volumului de activitate, având inițiativa eficientizării muncii lui.

Odată cu adoptarea noului regulament de ordine interioară a instanțelor judecătorești nr. 387/22 septembrie 2005, a început să se cristalizeze conceptul de „mini-echipă” între judecător și grefier, prin constituirea completelor judecător-grefier care se realizează la începutul fiecărui an cu respectarea principiului continuității. Aceasta reprezintă o revalorizare a muncii depuse de grefier, căruia i se dă posibilitatea să cunoască conținutul dosarelor și să realizeze actele de procedură cu o calitate sporită. În legătură cu crearea „mini-echipei” s-ar putea introduce și conceptul de „mini-arhivă”, care constă în păstrarea dosarelor repartizate unei „mini-echipe” într-un spațiu special alocat în acest scop, care să se afle în apropierea spațiului de lucru al grefierului și judecătorului. Se crează astfel, un mecanism cu rol dinamic și flexibil, benefic pentru ambele părți.

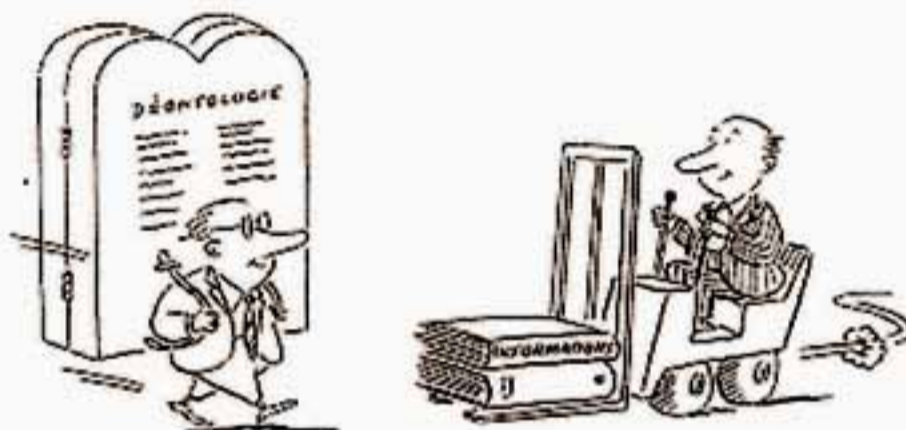
Acestea nu sunt, însă, decât câteva modificări și nu pot da posibilitatea „noului” grefier format de Școala Națională de Grefieri să-și pună în valoare pe deplin toate cunoștințele dobândite și să aibă satisfacția profesională pentru eforturile depuse.

Este de asemenea necesară creșterea încrederii în justiție, care se poate realiza printr-o mai bună comunicare cu justițiabilii, presa și societatea civilă. „Noul” grefier este instruit să răspundă necesităților, având cunoștințe de comunicare, fiind capabil să relaționeze cu cei care iau contact în exercitarea profesiei, și cunoștințe de deontologie, știind să fie respectuos, calm și demn

în relațiile cu justițiabilii, judecătorii, procurorii, avocații, colegii, precum și cu orice altă persoană.

În concluzie, credem noi, că fiecare generație de absolvenți ai cursurilor organizate de Școala Națională de Grefieri, reprezintă un pas înainte spre reforma mult dorită la nivelul sistemului judiciar.

Melania & Monica

Art.9, art.10, art.11...

“IV. CONFIDENȚIALITATEA

Art. 9. Grefierul are obligația de a nu dezvălui sau folosi pentru alte scopuri decât cele legate de exercitarea profesiei, informațiile obținute pe parcursul desfășurării activității profesionale.

Art. 10. Obligația de confidențialitate incumbă grefierului și după încetarea calității de angajat al instanței de judecată sau parchetului.

Art. 11. Grefierul trebuie să se abțină de la orice încercare de a obține date sau informații pe care nu este îndreptățit să le cunoască.”

Am o problemă cu mărtisorul pe care nu trebuie să-l primim... Eu vin dintr-o altă meserie, unde în școală am învățat că trebuie să fiu cât se poate de umană, să mă pun în locul pacienților mei și să încerc să gândesc ca ei. După 11 ani de profesie am ajuns la concluzia că trebuie să fiu umană în relațiile cu ei, dar, dacă vreau să trăiesc, trebuie să uit ceea ce văd la spital și să nu fiu atât de umană încât să-mi mai pese și acasă... Nu știu exact... Poate să reușesc să separ cele două lumi: cea de la muncă și cea de acasă. Cred că și aici este la fel: trebuie să uit că uman este să oferi o floare și de bun-simț este să o primești și să devin poate puțin suspicioasă și să mă întreb ce se ascunde în spatele acelei flori. Gata, că m-am îndepărtat de subiectul acestei teme, dar dilema asta m-a pus puțin pe gânduri.

Deci să revin: codul deontologic ne învață...

Sunt în 123 și, dacă tocmai s-a terminat cursul de deontologie și îmi umblă prin cap numai mărtisoare și buchete de flori, mă gândesc că tema eseului mi se pare cam searbădă și nu văd ce mare lucru aș putea să scriu.

Să fie coincidență, să fie noroc? Nu știu, dar am rezolvat problema acestui eseu. În dreapta mea un bărbat și o femeie, tineri, vorbesc despre

mandate de aducere, despre cele 45 de dosare rezolvate până la ora 13³⁰...

„ – Sunt tare! Am făcut toate încheierile și adresele, ce mai sunt bun! E drept că am greșit data nașterii, am pus altă dată la o încheiere... Băi, și deșteptul ăla de jude (urmează numele), după ce că i-au trebuit trei ore să le citească, a semnat și nici nu văzuse că am greșit.

- Parcă n-o știi și pe...(alt nume), are dosarul cu aia trei (și din nou alte nume, dar de data asta nume publice). După ce că nu știu să lege două vorbe și s-au băldăcărit ca la ușa cortului, ai văzut și tu ce a scris procurorul în rechizitoriu, a mai stat și 7 ore să-i audieze, că mă săturasem și credeam că o să se termine ședința tocmai seara. E tare, să vezi ce declarații dădea... (iar nume) cum a bătut-o pe (al doilea nume).”

continuare în pag.8

Cred că nu îmi mai trebuie altă sursă de inspirație. Este suficient să mă gândesc ce s-ar întâmpla dacă în 123-ul acela ar fi fost un ziarist gata oricând să-și facă profesia și ar fi aflat despre niște persoane publice ceea ce s-a spus. Nu îmi trebuie mai mult ca să înțeleg cât de important este să respecti confidențialitatea cerută de codul nostru deontologic, pe care se pare că cei doi viitori colegi de ai mei nu prea l-au citit. Stau și mă gândesc că acest aspect al confidențialității pe care trebuie să-l respecte grefierul, ține cumva și de bunul simț pe care se presupune că îl avem fiecare dintre noi. Când intri în profesia asta e ca și atunci când îi promiți cuiva că secretul lui, pe care tocmai ți l-a împărtășit, este în siguranță cu tine. Cum ar fi, ca mai apoi, după ce tocmai te-ai despărțit de acel om, întâlnindu-te cu un prieten, i-ai spune acestuia repede secretul pe care îl aflasei? E înjositor, este umilitor și degradant, ești un om fără onoare, care nu este capabil să-și țină cuvântul dat. Așa este, după părerea mea, și cu respectarea confidențialității de care este ținut grefierul.

Ar trebui să o privim ca pe o onoare, conferită de Justiție, de a cunoaște secretele atâtor oameni și să dăm dovadă de înțelepciune și bun-simț și să nu facem publice aceste fapte. Prin profesia noastră evident că vom cunoaște toate datele dintr-un dosar și vorbind despre ele cu oameni de rea-credință sau cu oameni care aparent nu au nici o legătură cu cauza respectivă, putem face uneori foarte mult rău. Poți să faci rău părților din dosare sau poți chiar să îngreunezi activitatea judecătorului în demersul său de a afla adevărul.

Nu trebuie să folosești informațiile obținute prin exercitarea profesiei în alte scopuri decât cele legate de activitatea profesională. E ca într-un joc unde trebuie să respecti niște reguli stricte; numai că de această dată miza

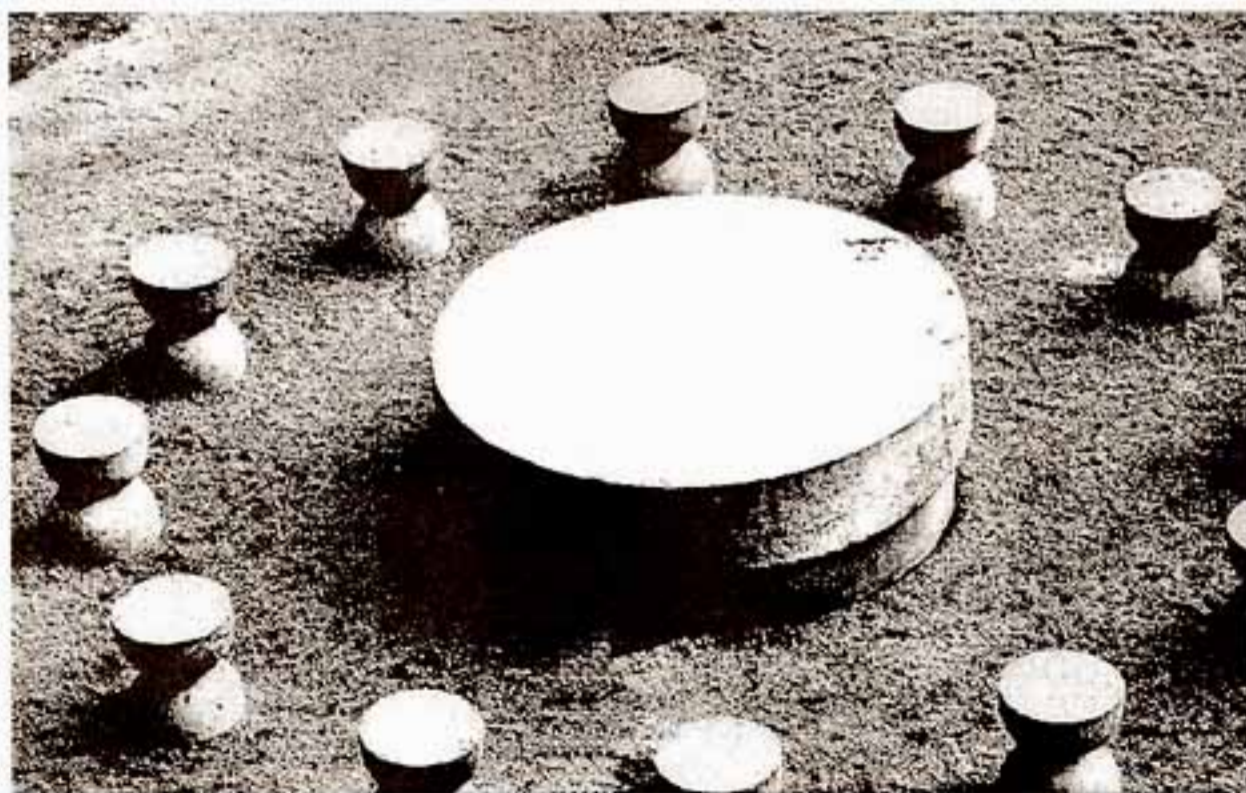
este foarte mare și sacră: viața omului, libertatea lui. Ai mai putea oare să dormi liniștit știind că la un moment dat ai dat unui avocat o relație dintr-un dosar (în care el nu avea atunci nici un interes, dar în care ceva mai târziu a depus o împuternicire din care rezultă că este avocatul uneia dintre părți), iar acesta s-a folosit de informația dată de tine într-un mod nu foarte corect și care a distrus viața unui om nevinovat? Este doar o ipoteză și nu știu dacă în practică se poate întâmpla asta, dar dacă ar fi așa? Cu siguranță că somnul nu ar fi deloc liniștit.

Să respecti confidențialitatea este și un mod de a te apăra pe tine însuși: nu ai divulgat secrete, ai fost corect în tot ceea ce faci și nu ai încercat să afli informații pe care nu ești îndreptățit să le cunoști și atunci asupra ta nu va plana suspiciunea sau îndoiala. Vei fi respectat de cei care sunt într-adevăr oameni dreți, chiar dacă vei auzi reproșuri de la cei învățați se umble pe căi ocolitoare... Și ce este mai important: nu-ți vei pierde respectul de sine.

Mi se pare interesant și ceva ce ar trebui să te motiveze este că onoarea ce ți-a fost conferită nu o pierzi niciodată, nici atunci când nu vei mai fi un reprezentant al Justiției. Copiii învață să fie oameni de onoare din povești. Este frumos și poate ne-ar fi mai ușor să ducem povara confidențialității, căci este o povară, nu numai o onoare, dacă ne-am aminti cât îi admirăm în copilărie pe cei dreți, pe cei cinstiți și de onoare și dacă ne-am dori și noi să fim admirați.

Este greu atunci când ești o persoană vorbăreată, când îți place ceea ce faci, când îți place să vorbești despre munca ta, dar gândul că-ți poți face rău ție sau că poți face rău unui alt om, ar trebui să fie suficient ca să te pună pe gânduri și să te facă să iei decizia corectă... în sensul dispozițiilor din art. 9, art.10 și art.11...

Marina

Nota redacției:

În activitatea noastră vom interacționa cu o gamă largă de actori pe scena justiției, așa că această rubrică se vrea o oglindă a felului în care vom fi percepuți de cei cu care vom intra în contact: justițiabili, consilieri juridici, avocați, magistrați...

Subiectul acestui interviu este un consilier juridic din cadrul unei instituții publice – primărie – cu o bogată experiență de instanță.

INTERVIU cu un consilier juridic

R.: În ce constă relația grefier - consilier juridic?

C.J.: Din punctul de vedere al juristului, raporturile profesionale cu grefierul sunt legate în principal de activitatea de registratură (depuneri de cereri și acte doveditoare) și de cea de la arhivă (studierea dosarelor). Este foarte sigur că buna desfășurare a activității din instanțe este dependentă de existența unui bun grefier.

R.: Cum considerați că ar trebui să fie relația jurist - grefier ?

C.J.: Această relație ar trebui să se bazeze pe un respect reciproc. Din păcate nu întotdeauna acesta există, fie de o parte, fie de cealaltă. Nu se pot face generalizări, în sensul că grefierii de la judecătoria ar fi mai amabili decât cei de la tribunale sau curți de apel. Totul depinde până la urmă de caracterul fiecărui om în parte.

R. : Considerați că se va schimba ceva în relația grefier – jurist prin faptul că apar generații de grefieri cu studii superioare juridice?

C.J. : Da, este un lucru foarte bun pregătirea juridică a grefierilor. Simt că acesta este un pas important în perfecționarea actului de justiție, deoarece faptul că noii grefieri sunt absolvenți ai unei instituții de învățământ superior de științe juridice va ușura comunicarea dintre noi, practic vom vorbi aceeași limbă.

R. : La finalul interviului vă rugăm să transmiteți un gând cursanților S.N.G.!

C.J. : Cursanților S.N.G. le doresc ca odată cu terminarea pregătirii să nu își uite idealurile și, ceea ce e mai presus de orice altceva, să nu uite a fi oameni și să încerce să-i ajute întotdeauna pe alții. Trebuie să se considere norocoși că vor practica o meserie atât de utilă și de care, fie că vrem, fie că nu vrem să recunoaștem, depindem în mare măsură cu toții.

MIRELA

UNDE FUGIM DE ACASĂ ?

CONCERTE

- ❖ 9 decembrie 2005, Sala Palatului, ora 19⁰⁰: „Noapte de decembrie”- Concert Madrigal. Invitat special actorul Ștefan Iordache.

Biletele se găsesc la Sala Palatului, Magazinul Muzica, Librariile „Mihai Eminescu” și „Cărturești”, Magazinul „Diverta” (Unirii).

- ❖ 10 decembrie 2005, Sala Polivalentă, ora 19⁰⁰: Concert Iris.

Biletele se găsesc la Sala Polivalentă, Sala Palatului, Magazinul Muzica, Magazinele Diverta (Mall și Unirii), Metrou Piața Unirii 1 și 2, Metrou Brâncoveanu.

Nu ne-am propus prin această rubrică să facem o incursiune în istoria marilor, răsunătoarelor procese, din țară și din străinătate; de acest lucru s-au ocupat diverși autori care, în articolele și lucrările de specialitate, așa spune științifice, ne-au lăsat un material deosebit de valoros, remarcabil prin spiritul riguros științific.

Însă, ținând seama că această revistă va fi citită în special de cursanții Școlii, de lucrători în justiție, de juriști, vă vom oferi, cu preponderență, caracteristici, amănunte, de natură judiciară, întâlnite în cadrul proceselor încărcate cu celebritate. Vom proceda astfel, pe de o parte, pentru a nu fi expuși unor critici neîntemeiate din partea acelor cititori neavizați, iar de pe altă parte, pentru faptul că noi înșine nu ne putem spune părerea privitor la aspecte care țin de alte domenii (politic, economic ș.a.).

Ținând seama de toate acestea, vă mulțumim, cu anticipație, dragii noștri cititori, dacă veți reuși să parcurgeți această rubrică și așteptăm propunerile și sugestiile voastre, asigurându-vă, la modul cel mai sincer, că vor fi primite cu respectul și stima cuvenite.

Rubrica o vom deschide cu celebra afacere Dreyfus, a cărei evoluție sinuoasă a reușit să înflăcăreze, timp de peste un deceniu, frământata viață politică franceză, creând totodată polemici și în țara noastră, printre contemporanii vremii. Procesul intentat căpitanului Alfred Dreyfus pentru înaltă trădare în favoarea Germaniei, a stârnit numeroase controverse din sec. al XIX –lea până în sec. XX și a avut un puternic ecou, atât în Franța, cât și în întreaga Europă.

O EROARE JUDICIARĂ – ADEVĂRUL ASUPRA AFACERII DREYFUS

Afacerea Dreyfus nu înseamnă doar procesul în sine, intentat, în anul 1894, sub învinuirea de înaltă trădare, căpitanului de artilerie A. Dreyfus, ci presupune și două procese de revizuire în aceeași cauză în anii următori, o serie de acțiuni judiciare, printre care și trei cauze penale împotriva marelui scriitor Emile Zola, o campanie de presă de proporții necunoscute până atunci, interpelări fără sfârșit în parlamentul francez, schimbări de miniștri și guverne.

De aceea, prezentul articol se va limita doar la abordarea acestui caz mai mult prin schițarea aspectelor esențiale de natură judiciară.

În Franța, după înfrângerea Comunei din Paris, viața politică a țării a devenit scena unei susținute lupte a forțelor reacționare. Șovinismul, antisemitismul, clericalismul, printr-o serie de idei ideologice, au încercat înăbușirea în conștiința poporului francez a ideilor de libertate, egalitate, fraternitate. Învinuirea și condamnarea nedreaptă a căpitanului izraelit Alfred Dreyfus a fost doar un pretext pentru pornirea pasiunilor politice dintre forțele reacțiunii și cele ale democrației.

Data exactă la care se poate spune că afacerea Dreyfus a fost concepută în culisele statului major francez nu ar fi posibil de precizat, întrucât în anul 1914 documentele secrete privind acest caz au fost distruse. Totuși, se poate afirma că începând din anul 1871, Serviciul de Informații din cadrul Ministerului de Război Francez și-a îndreptat în mod deosebit atenția înspre sediul ambasadei Germaniei la Paris. Atașatul militar al Germaniei de la această ambasadă, colonelul Schwartzkoppen, se îndeletnicea cu culegerea de informații, ceea ce francezii doreau să împiedice. Una din metodele folosite de militarii francezi în acest scop, era sustragerea de documente din biroul atașatului german și din sediul ambasadei, cu ajutorul unei femei de serviciu, d-na Bastian. Francezii doreau să afle informațiile pe care colonelul german le primea și cine anume erau informatorii.

Astfel, la data de 25 septembrie 1894, serviciul francez de informații a reușit să intercepteze o scrisoare, un borderou, al colonelului Schwartzkoppen adresată atașatului militar italian la Paris, Panizzardi, în care era

menționat un informator al germanilor: „această canalie D... Nu se știa cine era persoana cu inițialele D..., dar, când s-a luat hotărârea de a-l trimite în judecată pe Dreyfus, această piesă a fost inclusă în dosar și a constituit una din probele principale în stabilirea vinovăției și condamnarea sa”.

Borderoul descoperit conținea date despre piese din armamentul Franței și avea următorul conținut: „Deși n-am de la dvs. nici o știre care să-mi indice că ați voi să mă vedeți, vă comunic totuși niște informații interesante: - o notă cu privire la frâna hidraulică a tunului de 120 și modul în care s-a comportat această piesă; - o notă cu privire la o modificare adusă formațiunilor de artilerie; - o notă privind Madagascarul; - proiectul manualului de tir al artileriei de campanie”. Textul borderoului nu era foarte clar, nu se înțelegea dacă documentele la care se referă au fost transmise mai de mult sau fuseseră remise odată cu borderoul.

Cu toate acestea, colonelul Sandler și lt. col. Henry, au considerat că pot porni o acțiune penală împotriva căpitanului Dreyfus. Ei au susținut în fața superiorilor și a ministrului de război că expeditorul borderoului nu poate fi decât A. Dreyfus, având ca argumente următoarele: scrisul de pe borderou se potrivește cu cel al lui Dreyfus, informațiile trimise atașatului german fac referire la diverse secții ale statului major și, ca atare, nu puteau fi trimise decât de un ofițer care avea acces la toate aceste secții, și proveneau de la un artilerist. Or, Dreyfus, ofițer stagiar, trecuse prin toate secțiile și era artilerist, fiind alsacian (prezumptiv filogerman) și izraelit.

Puternicul curent antisemit din epocă vine să alimenteze suspiciunile care planau asupra lui Dreyfus, încât marele avocat al vremii, Labori, apărătorul căpitanului, va spune: „La început a fost borderoul...Nu a fost decât borderoul”, afirmând imediat: „Este prea mult spus, nu a fost decât scrisul de pe borderou”.

Toate aceste argumente au fost de natură să convingă superiorii și să se emită ordin pentru începerea anchetei penale împotriva căpitanului Dreyfus, cu toate că părerea experților nu era una unanimă în ceea ce privește identitatea scrisului de pe borderou.

PROCESUL ÎMPOTRIVA LUI ALFRED DREYFUS

Pe 10 octombrie 1894, Ministerul de Război comunică președintelui Franței rezultatele anchetei penale provizorii. S-a decis consultarea a doi experți grafologi renumiți în Franța, Bertillon și Gobert, pentru a se stabili dacă scrisul de pe borderou este al lui Dreyfus și, cu toate că părerile celor doi erau contradictorii, a fost luată în considerare opinia lui Bertillon, care-l incrimina pe Dreyfus. Unicul argument era acela potrivit cu care, deși scrisul de borderou nu corespundea cu cel al căpitanului, diferențele ar fi fost inserate intenționat pentru a induce în eroare și a nu fi suspectat.

În data de 15 octombrie 1894, maiorul de stat major Du Paty de Clam, căreia îi fusese încredințată efectuarea anchetei, l-a convocat pe Dreyfus și după ce l-a pus să scrie, l-a arestat sub acuzația de înaltă trădare. După ce i-a fost adusă la cunoștință învinuirea Dreyfus a protestat, declarându-se nevinovat. Maiorul Du Paty i-a citit articolul din Codul Penal francez care incriminează înalta trădare, după care i-a dat un revolver încercând să-l determine la sinucidere, fapt care, dacă s-ar fi petrecut ar fi constituit o puternică prezumție de vinovăție în defavoarea căpitanului. Dreyfus a respins sugestia anchetatorilor, declarând că vrea să trăiască pentru a-și dovedi nevinovăția.

Au urmat apoi perchezițiile efectuate la biroul și locuința sa, nereușind să se descopere nici un element nou. Dreyfus rămâne în continuare arestat și încarcerat la închisoarea militară Cherche-Midi, sub strictă pază. Au urmat apoi interogatoriile istovitoare și fără de sfârșit. A fost invitat să-și recunoască scrisul și să-și ușureze soarta, fiindu-i prezentată o copie de pe borderoul de la ambasada germană. Dreyfus și-a susținut nevinovăția, declarând că nu este autorul acelei scrisori și că scrisul de pe borderou nu-i aparține, deși există unele asemănări cu scrisul său. Declarațiile lui Dreyfus nu au fost combătute prin nici o probă, nici în cadrul anchetei penale și nici în timpul procesului desfășurat mai târziu, între 19 decembrie și 22 decembrie 1894 în fața Consiliului de război de la Paris.

La 29 octombrie 1894, maiorul Paty de Clam, ca urmare a lipsei de probe, comunică ministrului de război propunerea de suspendare a cauzei și faptul că ia în considerare chiar achitarea lui Dreyfus. Surse importante din cadrul Ministerului alimentau pornirile antisemite ale presei franceze cu zvonuri incriminatoare la adresa lui Dreyfus.

Pe 31 octombrie 1894, ca urmare a unei virulente campanii de presă, Consiliul de război hotărăște trimiterea lui Dreyfus în judecată, sub învinuirea de înaltă trădare, ca urmare a faptului "de a fi practicat în 1894

mașinațiuni ori de a fi întreținut legături cu unul sau cu mai mulți agenți ai unor puteri străine, în scopul de a le procura mijloace pentru săvârșirea de acte ostile ori a facilita declanșarea unui război împotriva Franței pe calea furnizării de documente secrete" (George Bianu – „Din dosarele marilor procese politice” și autorii menționați).

La 19 decembrie 1894 începea procesul împotriva lui Dreyfus, în fața Consiliului de război.

Acuzarea era susținută de maiorul Bexon d'Ormescheville, apărarea de avocatul Demange, apărătorul lui Dreyfus, iar ca reprezentant al Ministerului de Război era maiorul Picquart. Ședința de judecată a fost prezidată de colonelul Maurel, care a hotărât ca dezbaterile să fie secrete, cu excluderea publicului și a altei publicități.

În cadrul procesului, în afară de borderoul sustras de la ambasadă, nu a fost prezentată nici o altă probă pentru susținerea învinuirii. Mai mult decât atât, actul de acuzare nu indica nici mobilul săvârșirii infracțiunii de care Dreyfus era învinuit. El se trăgea dintr-o familie înstărită, avea o avere personală care-i asigura un trai fără de griji, ducea o viață familială exemplară, avea doi copii, neavând nici un fel de vicii. Actul de acuzare al căpitanului cuprindea și o caracterizare morală a acestuia, ajungând să i se reproșeze legăturile amoroase dinainte de căsătorie, precum și faptul că, având rude în Alsacia ocupată de germani, le făcuse acestora vizite. Era inserată și o circumstanță agravantă, actul de acuzare consemnând faptul că Dreyfus cunoștea limbile germană și italiană; de parcă erudiția, cunoașterea mai multor limbi străine, constituia o crimă; sic!

Reprezentantul Ministerului de Război, Picquart, precum și alte persoane oficiale care asistau la proces, și-a dat seama că învinuirea adusă lui Dreyfus nu este dovedită prin probe temeinice și, conform instrucțiunilor primite, a recurs la un dosar secret din partea serviciilor de informații, predându-l completului de judecată. Dosarul nu a fost văzut nici de apărare, nici de acuzare și nici de către inculpat. Conform cercetărilor, există dovezi care indică faptul că dosarul secret folosit ca probă împotriva lui Dreyfus, ar fi conținut o scrisoare semnată Alexandrine de către atașatul militar italian adresată atașatului german, cu următorul conținut: „Regret că nu v-am văzut înainte de plecarea mea...Veți găsi alături planurile pe care canalii de D...mi le-a remis pentru dvs.”. Tribunalul era convins că inițiala D... îl indica pe Dreyfus. Totuși, este interesant faptul că ștampila poștală de pe scrisoarea din martie 1894 era apocrifă, când în realitate scrisoarea data din 1892, iar inițiala D... desemna pe un oarecare Dubois.

A doua probă din dosarul secret prezentat de reprezentantul Ministerului de Război era o telegramă din 2 noiembrie 1894, interceptată de francezi și trimisă de atașatul italian șefului său de stat major, în care se preciza următoarele: dacă Dreyfus nu a avut relații cu dvs. ar fi necesară o dezmințire din partea ambasadorului, pentru a se evita comentariile din presă. Această telegramă a fost descifrată în mod incorect de serviciile secrete franceze. Dacă ar fi fost interpretată corect s-ar fi constituit ca o probă în favoarea inculpatului, în timp ce deformată fiind, reprezenta o probă pentru acuzare.

cont. pag 12

Textul telegrammei a fost inclus în dosarul secret de către Ministerul de Război și transmis tribunalului cu conținutul: „Căpitanul este arestat. Ministerul are dovada relațiilor sale cu Germania. Precauții luate, emisarul nostru este la curent”. În fapt, prin telegrama decodată în mod greșit, se cerea guvernului să dezmințască orice legătură a lui Dreyfus, în cazul în care el nu era agent al Italiei.

Judecătorii militari s-au lăsat convinși de probele contrafăcute din dosarul secret și nu au verificat adevăratul conținut al dovezilor, pronunțând, în unanimitate, hotărârea de condamnare a lui Dreyfus.

Astfel, prin sentința penală din 22 decembrie 1894, A. Dreyfus a fost condamnat la deportare perpetuă într-o incintă fortificată și la degradare militară. Legea penală franceză de la acea dată nu prevedea pedeapsa cu moartea. Inculpatul a declarat recurs. La data de 31 decembrie 1894, instanța respinge recursul inculpatului și menține condamnarea.

La data de 6 ianuarie 1895 a avut loc ceremonia degradării militare a căpitanului Alfred Dreyfus în curtea Școlii Militare din Paris, în fața a 4000 de soldați și ofițeri. În timp ce i se frângea, în mod simbolic, sabia, Dreyfus și-a strigat încă o dată nevinovăția, demn și fără nici o urmă de emoție. Grefierul Consiliului de Război a dat citire sentinței și generalul a pronunțat formula sacramentală: „Dreyfus ești nedemn să porți armele. În numele poporului francez, te degradăm!”

După terminarea ceremoniei, Dreyfus a fost dus la închisoare, iar de acolo în portul Rochelle. A fost îmbarcat pe un vapor și dus mai întâi în insula Re, apoi pe Insula Dracului. Insula fusese folosită altădată drept colonie pentru leproși, fiind doar o stâncă pustie, aridă, fără vegetație. Condamnatul era supus unui regim de detenție extrem de sever, ținut izolat.

La puțin timp după condamnarea lui A. Dreyfus, fratele acestuia, Mathieu Dreyfus, a început o campanie de informare a forurilor militare și politice în scopul revizuirii procesului, fără să poată dezvălui adevărul public, întrucât risca să fie condamnat pentru divulgarea secretului de stat.

În iulie 1895 la conducerea serviciului de informații al statului francez este promovată col. Picquart, cel care asistase ca delegat la procesul lui Dreyfus. Faptul acesta era în favoarea condamnatului Dreyfus, deoarece colonelul era cel care atrăsese atenția asupra fragilității probatoriului în timpul procesului. La 1 martie 1896 este interceptată o depeșă – un *petit bleu* – document expediat de col. Schwartzkoppen maiorului Esterhazy; acest document este dovada legăturii lui Esterhazy cu serviciul secret german. La 13 ani după moartea colonelului, în însemnările sale, acesta arată, cu privire la arătata scrisoare albastră, că într-adevăr o expediase pe adresa maiorului Esterhazy, care era informatorul său. Interesant este faptul că scrisul de pe borderoul care a fost folosit ca

probă pentru condamnarea lui Dreyfus era identic cu cel de pe depeșa găsită, deci, nu putea fi decât un singur autor: Esterhazy.

Ca să ne facem o idee și să ne dăm seama până unde au putut merge conspiratorii Ministerului de Război cu acuzațiile lor mincinoase, trebuie să precizăm că, pentru a-l apăra pe Esterhazy – care era adevăratul autor al borderoului – aceștia au reușit să falsifice ulterior scrisoarea (depeșa) *petit bleu*, prin ștergerea numelui destinatarului, vrând să se creeze impresia că sub numele de Esterhazy fusese inițial scris un alt nume.

În noiembrie 1896, la Bruxelles apare, urmare a evenimentelor zilei, într-un tiraj de trei mii de exemplare memoriul lui Bernard Lazare intitulat „O eroare judiciară – adevărul asupra afacerii Dreyfus”, prin care este demonstrată nevinovăția lui Dreyfus. Memoriul este trimis deputaților, miniștrilor, ziarelor pariziene.

În iulie 1897, avocatul Leblois aduce la cunoștința vicepreședintelui Senatului cele aflate de la maiorul Picquart, înainte de a pleca în misiunea din Tunisia. Totodată, este înștiințat președintele republicii, ministrul de război, președintele Consiliului de Miniștri. Cu toate acestea, însă, nu a fost înregistrat nici un progres, autoritățile nu aveau nici un interes în a face lumină în cazul Dreyfus și în a descoperi adevărul.

La 14 noiembrie 1897, fratele condamnatului, Mathieu Dreyfus, a adresat ministrului de război un denunț împotriva maiorului Esterhazy, arătând că acesta era autorul borderoului, care constituise, de fapt, singura probă oficială de învinuire împotriva lui Dreyfus.

După ce se desfășoară o anchetă prealabilă ordonată de ministrul de război, Esterhazy a compărut în fața judecătorilor, în locul unde cu trei ani în urmă fusese condamnat nevinovat Dreyfus.

Prin actul de trimitere în judecată, Esterhazy nu era învinuit de comiterea unor fapte penale, ci i se aduceau doar acuzații ce aveau ca efect tulburarea liniștii publice. În contradictoriu, în fața instanței au fost dezbătute doar aceste acuzații.

Soția și fratele lui Alfred Dreyfus au solicitat instanței constituirea de parte civilă în proces, cerere respinsă de către instanță.

Deși prin raportul procurorului se relevau fapte grave și de notorietate publică, comise de Esterhazy, într-o totală contradicție cu acestea s-a conchis că nu a putut fi stabilită, din punct de vedere juridic, nici o probă de vinovăție, subliniindu-se că se urmărea un singur scop: revizuirea unei hotărâri judecătorești, legale, definitive și temeinice, anume revizuirea condamnării lui Dreyfus. Procurorul a cerut achitarea lui Esterhazy. După un simulacru de proces, însă cu respectarea unor aparențe de legalitate, maiorul Esterhazy a fost achitat în unanimitate.

Marius

În numărul viitor veți afla cum marele romancier Emile Zola a intrat în lupta cu justiția pentru descoperirea adevărului în cazul Dreyfus, considerând că singura modalitate de a schimba cu ceva cursul evenimentelor, este supunerea acestui caz judecății civile, juraților, prin provocarea unui proces de calomnie prin presă.

Surse - George Bianu, Din dosarele marilor procese politice, Ed. Politică, Buc. 1972, pag. 243 și urm.
- www.avoconsult.ro

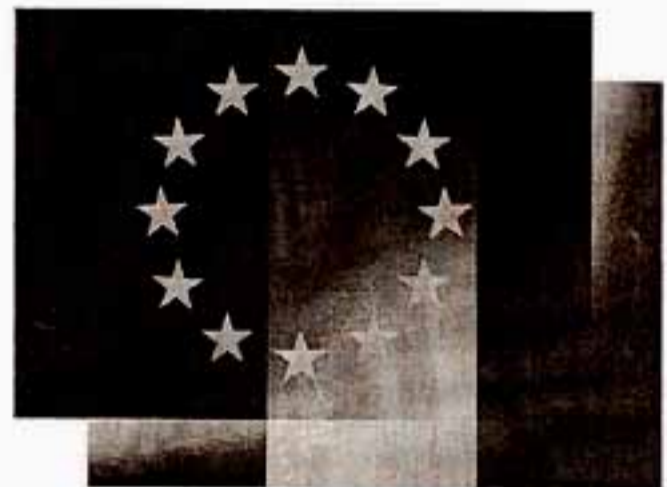
„Cred că între popoarele situate în același spațiu geografic, precum și cele din Europa trebuie să existe un fel de legătură. Aceste popoare trebuie să aibă permanent posibilitatea de a intra în contact, de a discuta, de a lua decizii comune, de a stabili relațiile de solidaritate care să le permită să facă față în orice moment pericolelor care ar putea interveni oricând”

...Aristide Briand

UNIUNEA EUROPEANĂ – O REALITATE COMPLEXĂ

„Uniunea Europeană? De ce trebuie să ne preocupe și acest subiect, când noi avem probleme mult mai importante! Avem un program mult prea încărcat, prea multe de făcut, nu ne ajunge timpul nici pentru a răspunde tuturor obligațiilor școlare!” Precizăm că aceasta este o conversație ipotetică (pe care deocamdată nu am auzit-o pe coridoarele Școlii și sperăm că nu o vom auzi). Dar dacă totuși ar exista printre noi unii care gândesc în acest fel, ne propunem (dacă nu e un scop prea îndrăznet) să contribuim cât de puțin la schimbarea acestui mod de gândire. De aceea dorim ca prin această rubrică să stabilim o comunicare, o colaborare, prin care să reușim să răspundem într-o manieră cât mai adecvată problemelor care sperăm că vă preocupă despre acest subiect. Acum că v-am spus care sunt așteptările noastre referitoare la arătata rubrică, aveți și voi un rol foarte important pentru a realiza acest lucru: așteptăm sugestiile voastre, dragi colegi, cu privire la temele pe care doriți să le discutăm în cadrul rubricii, în căsuța pe care o găsiți la etajul 5, pe care desigur că ați reparat-o până acum. (Nu vrem să o vedeți ca pe o obligație în plus, ci mai degrabă ca pe o modalitate prin care să oferim informații care să ne fie utile).

Numerele anterioare ale revistei au abordat subiectul Uniunea Europeană, de aceea nu vom reveni asupra aspectelor deja tratate, dar cei care sunt interesați de aceste subiecte pot procura

articolul respectiv de la secretariat. Până când vom primi solicitări din partea voastră (am dori ca acest lucru să se întâmple cât mai curând), sperăm că veți citi rândurile de mai jos, pentru că ne-am permis îndrăzneala de a alege noi un subiect pentru acest articol. Dar ne-am bucura ca de acum înainte să putem selecta din propunerile voastre teme pentru această rubrică.

În abordarea articolului nostru pornim de la premisa că noțiunea de „Uniune Europeană” este percepută în România în două moduri relativ distincte. Există, pe de o parte, mirajul pe care îl percep mulți dintre cei interesați, care au o opinie foarte bună despre aderarea României la Uniune, unii dintre ei bazându-se pe informații concrete și întemeiate, referitoare la avantajele pe care le poate aduce acest proces pentru România. Pe de altă parte, sunt cei care au așteptări foarte mari, dar fără a conștientiza într-un mod riguros beneficiile, dar și obligațiile pe care ni le va crea integrarea. De fapt, trebuie să mai menționăm că există și o a treia categorie (din care vrem să credem că nu fac parte cursanții Școlii Naționale de Grefieri),

care sunt indiferenți față de acest fenomen, fie din cauză că nu au informații suficiente referitoare la aceste aspecte, fie datorită faptului că nu consideră ca fiind prioritar pentru ei acest lucru.

Ținem să menționăm, de la început, că rubrica noastră se va adresa tuturor acestor categorii, dorind ca prin intermediul ei să avem o influență (cât de mică) pozitivă, în ceea ce privește modul vostru de percepere a acestui proces.

continuare în pag. 14

Uniunea Europeană - o realitate complexă

■ State membre
 ■ Candidate:
 ■ Aderare 2007
 ■ Nu s-a fixat o dată încă

Ideea constituirii unei uniuni a statelor Europei nu poate fi considerată ca fiind de dată recentă. Fără a ne propune să facem o examinare exhaustivă a evoluției acestei idei (informații detaliate referitoare la aspectele de ordin istoric privind crearea unei uniuni a statelor europene puteți afla din numerele anterioare ale revistei), vom evidenția doar anumite evenimente petrecute în secolul al XX-lea care au precedat și au relevat necesitatea creării unei comunități puternice din punct de vedere economic, politic, social, capabilă să facă față provocării pe care o reprezentau Statele Unite ale Americii.

Între cele două războaie mondiale apare lucrarea diplomatului austriac Coudenhove Kalergi, intitulată „Pan Europa”, inspirată din modelul federal al Statelor Unite ale Americii, care învederează necesitatea realizării unei uniuni a statelor europene, propunând ca modelul pe baza căruia să se fundamenteze această structură să fie cel american. După cel de-al doilea război mondial a fost creat Consiliul Europei, reprezentând o organizație internațională de cooperare, în cadrul căreia se asigura suveranitatea fiecărui stat. Prin statutul acestuia nu s-a propus însă ca obiectiv uniunea statelor. Trebuie menționat și discursul lui Winston Churchill, ținut în 1946 la Universitatea din Zurich, în care făcea apel la reconcilierea inamicilor, cu referire directă la Franța și Germania.

Dintre actele care au stat la baza creării Uniunii Europene, în preambulul Actului Unic European se face referire la transformarea relațiilor statelor parte la tratat, în număr de douăsprezece, într-o Uniune Europeană. Dar s-a simțit nevoia completării prevederilor acestui document, motiv pentru care ulterior s-a semnat Tratatul de la Maastricht. Acesta prevede în art. 1 că semnarea pactului reprezintă „o nouă etapă în procesul de creare a unei uniuni mai strânse între popoarele Europei, în care hotărârile sunt luate în cel mai înalt respect al principiului

transparenței și cât mai aproape posibil de cetățeni.” Noua arhitectură europeană, conform Tratatului de la Maastricht, este fondată pe trei piloni: Comunitățile Europene (Comunitatea Europeană, Comunitatea Europeană a Cărbunelui și Oțelului și Comunitatea Europeană a Energiei Atomice), Politica externă și de securitate comună și Cooperarea în domeniul justiției și al afacerilor interne. A urmat Tratatul de la Amsterdam, care precizează că „Uniunea este fondată pe principiile libertății, democrației, respectului drepturilor omului și libertăților fundamentale, ca și a statului de drept, principii care sunt comune statelor membre.” Tratatul de la Amsterdam a adus o serie de ameliorări în ceea ce privește organizarea instituțiilor comunitare. Cel mai recent tratat care a fost adoptat este

cel de la Nisa, care a completat în mod semnificativ dispozițiile existente în domeniu. Preocuparea esențială care a stat la baza adoptării acestui document a fost reforma instituțiilor Uniunii Europene, având în vedere că aderarea a încă 10 state la Uniune putea constitui un obstacol în ceea ce privește modul de funcționare a acestui organism complex.

Analizând dispozițiile tratatelor care au stat la baza constituirii Uniunii Europene, putem observa că procesul de aderare este complex, având la bază acordul de aderare. Acesta poate deroga de la tratatele constitutive, deoarece are aceeași forță ca și acestea. La Uniune nu pot adera decât state europene, cu condiția esențială de a respecta acquis-ul comunitar, adică totalitatea normelor care constituie dreptul comunitar primar și derivat.

În prezent Uniunea cuprinde 25 de state. România și Bulgaria au semnat Tratatul de Aderare în 2005 și vor deveni state membre la 1 ianuarie 2007, dacă până atunci toate Statele Membre vor fi ratificat Tratatul de Aderare. Alte două state candidate, Turcia și Croația, au deschis procesul de aderare în 2005.

Anca

BIBLIOGRAFIE:

Ovidiu Ținca, „Drept comunitar general”-Ed. Didactică și Pedagogică, R.A., București 2002.

*www.mie.ro

*www.uniuneaeuropeana.ro

Eurodicționar

CETĂȚENIA EUROPEANĂ

Articolul 17 al *Tratatului de constituire a Comunității Europene* stipulează că este cetățean al Uniunii Europene orice persoană având naționalitatea unuia dintre statele membre, conform legilor în vigoare în statul respectiv. Cetățenia Uniunii Europene vine în completarea cetățeniei naționale (ea se suprapune, fără a se substitui, cetățeniei naționale), făcând posibilă exercitarea unora dintre drepturile cetățeanului Uniunii pe teritoriul statului membru în care locuiește (și nu numai în țara din care provine).

OBICEIURI ÎN PRAG DE SĂRBĂTORI

- ❖ La 6 Decembrie se sărbătorește *Sfântul Nicolae*, care, potrivit unei străvechi legende, ar fi trăit în secolul 4 d.C.. Se mai spune că este protectorul spiritual al marinarilor, negustorilor, deținuților, dar mai ales al copiilor de pretutindeni. Sfântul Nicolae este renumit prin bunătate față de copii, dar și față de cei asupriți. În lumea creștină comemorarea anuală a Sfântului Nicolae la 6 decembrie s-a împământenit prin secolul al VII-lea, fiind apoi treptat răspândită în toate țările lumii. Sărbătoarea a devenit mai ales a copiilor, întrucât în școlile mănăstirești din Evul Mediu la data de 6 decembrie unul din copii era ales ca *Episcop al copiilor*. Datina *Episcopului Copiilor* a durat la Mainz (Germania), până în anul 1779.
- ❖ La 24 Decembrie se sărbătorește ajunul Crăciunului, care reprezintă o seară familială, seara lui Moș Crăciun, a bradului frumos împodobit și a colindelor tradiționale. *Moș Crăciun* este extrapolarea lui *Moș Nicolae* la sărbătoarea Crăciunului. Colindele de Crăciun se practică de 2-3 secole, după ce la început se colinda numai de Anul Nou. *Colind* vine de la cuvântul latin *calendae* (prima zi a fiecărei luni romane). Obiceiul *Bradului de Crăciun* s-a introdus acum 3-4 secole, fiind generalizat abia în sec.19.
- ❖ La 25 Decembrie se sărbătorește *Crăciunul*, nașterea lui Iisus (*Natalis Domini*). Inițial, *Crăciunul* s-a sărbătorit pe data de 6 Ianuarie, așa cum a rămas până în zilele noastre la bisericile de rit oriental. Timp de 40 de zile înainte de sărbători, creștinii respectă Postul Crăciunului, pentru a se pregăti spiritual pentru ziua cea mare a nașterii Mântuitorului. Crăciunul are menirea de a aduna familia, fiind expresia bucuriei de a trăi, de a dăruia, de a fi mai bun, a vieții care biruie moartea, căci acum 2000 de ani, în ieslea Betleemului se naștea Speranța lumii.

Sfântul Nicolae și Crăciunul sunt cele mai frumoase sărbători ale iernii, pe care toți le așteptăm cu nerăbdare și emoție în suflet.

SĂRBĂTORI ÎN LUME

Cuba

În Cuba, cea mai importantă perioadă este Ajunul Crăciunului, denumită "nochebuena" ("Noaptea cea bună"). Masa tradițională înseamnă pentru cubanezi friptură de porc, fasole neagră servită cu orez și plante tradiționale (Yuca) sub formă de piure.

Familii numeroase se reunesc și, într-o groapă săpată în pământ și plină de cărbuni acoperiți cu frunze de bananier, frig un porc întreg. Familiile (care în Cuba includ rudele de toate gradele) petrec toată noaptea pe muzică tradițională.

Islanda

În țara gheții și zăpezii vin treisprezece Moși Crăciuni! Cu treisprezece zile înainte de Crăciun, primul Moș Crăciun coboară din munți, ocolește fiecare casă și apoi pune dulciuri în ghetuțele copiilor, în vreme ce aceștia dorm. Dacă au fost cuminiți, copiii primesc dulciuri, mandarine, lozuri în plic (scratch cards), iar dacă au fost răi ... un cartof.

A doua zi, cel de-al doilea Moș vine în oraș și tot așa până pe 25 decembrie când primul Moș se întoarce la casa lui din munți, pe 26 cel de al doilea și tot așa până pe 6 Ianuarie. Ziua de 6 Ianuarie este numită și "Al treisprezecelea" și este considerată de islandezi ultima zi de Crăciun, pentru că în aceasta zi ultimul Moș Crăciun se întoarce acasă.

continuare în pag.16

100% GARANTAT – "PERLE" DIN INSTANȚĂ

- ☺ Este adevărat că în seara respectivă m-am plimbat la braț cu reclamantul și i-am desfăcut ceasul de la mână. Precizez însă că nu i l-am furat, ci l-am luat cu acordul lui, care, fiind în stare de ebrietate, nici nu a băgat de seamă când a rămas fără ceas...
- ☺ <....pentru ceas însă, vă rog să nu fiu pedepsit, întrucât mai înainte de a fi prins de poliție, profitând de beția reclamantului, i-l mai luasem o dată de la mână, dar văzând că sunt observat de un cetățean, i-l pusesem la loc. Așa că, acum, ceasul era pe jumătate al meu...>
- ☺ Recunosc că am fost surprins încercând să pornesc un autoturism la orele 2 noaptea, dar arăt că nu intrasem înăuntru decât cu intenția să fumez o țigară....
- ☺ Nu neg faptul că am făcut scandal în piață, dar vreau să arăt că pe nedrept sunt învinuit și de tulburarea liniștii publice, întrucât piața era pustie la ora aceea, singurul public fiind un paznic de noapte și doi brutari curioși...
- ☺ Recunosc că în seara respectivă i-am înjurat pe consumatorii din bufetul comunei Urlați, dar în nici un caz nu l-am ultragiast pe polițist. E posibil ca martorii să fi interpretat drept ultraj... gestul meu de a-l prinde și de a mă sprijini de polițist pentru a nu cădea, deoarece eram beat...

- ☺ Domnule președinte, individul pe care am aflat că-l cheamă Rădulescu duce o viață parazitară, în sensul că merge prin mai multe localuri și promite la diverși consumatori să le facă cunoștință cu tinere fete, în schimbul unor sume de bani. Cer să fie pedepsit exemplar acest parazit care și pe mine m-a amăgit, cu toate că-i plătisem o masă și 50 de lei... .
- ☺ Este adevărat, onorată instanță, în timpul încăierării subsemnatul am lovit-o pe reclamanta astfel încât aceasta a avut nevoie de 65 zile de îngrijiri medicale. Declar însă, cinstit, că nu am lovit-o cu ciomagul, așa cum scrie în rechizitoriu, ci cu furca, ceea ce schimbă cu totul situația, pentru că furca nu fusese adusă de mine, ci de un alt participant la încăierare, pentru că dacă acesta nu aducea furca eu nu aveam cu ce o lovi...
- ☺ Onorată instanță, resentimentul clientului nostru față de soacră nu poate fi reținut ca o culpă conjugală, întrucât noi vom dovedi cu opere de literatură clasică și chiar cu texte de la strămoșii noștri români că întotdeauna în istorie au existat cazuri asemănătoare de resentimente față de soacre.
- ☺ Este adevărat, domnule președinte, că atunci, în ziua 10 ianuarie, după ce soția reclamantului l-a lovit în cap cu toporul și eu și soția acestuia i-am mai aplicat câteva lovituri – care cu ce am putut. Socot însă că atât pedeapsa aplicată mie, cât și cea aplicată soției mele – câte 3500 lei amendă penală – sunt prea mari, cu atât mai mult cu cât noi nu suntem niște străini, ci facem parte din familie, fiindu-i socri...
- ☺ Menționez, onorat tribunal, că eu nu am vrut să-i fac vreun rău victimei, ceea ce se poate deduce și din faptul că, deși aveam în mână un cuțit mare, n-am făcut altceva decât s-o înțep puțin, de mai multe ori... .

Concurs

Știre de ultimă oră

Atențiune! Atențiune!
Mare concurs... mare!

S.N.G. 2005 va acorda un premiu extraordinar și nemiîntâlnit pentru cea mai năstrușnică propunere de concurs!

Nu se admit decât ideile foarte trăsnite! Cea mai originală va fi premiată și se va materializa în concursul din numărul următor al revistei.

DESPRE NOI ȘI NU NUMAI

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

Orizontal:

1) Disopziție a instanței. 2) Istovit—Titular al cererii de divorț. 3) Perioadă, durată— Mișcare înapoi a armei. 4) Limbă semitică vorbită de vechii evrei. 5) Āia—Strigat, țipat. 6) Strada!— Amestec de metale (pl.). 7) Petrol englezesc.— Sandu Daniel Ungureanu. 8) Suport—Carte mare. 9) Beznă, obscuritate (liv.)—Monedă romană de aramă sau bronz. 10) Unealta croitorului (pl.)—Logodnică.

Vertical:

1) Autorul furtului—A apăra în proces. 2) Pretenție concretă în acțiune—Arbore exotic cu lemn foarte tare. 3) Recipient de tablă (pl.). 4) Monedă turcească de argint din sec. al XV-lea (pl.)—Fire (pop.). 5) Radu Ilie—Probă în apărare. 6) "Cameră" a inimii (art.)—A vrea la pers. a III-a sg., *olteneste*. 7) Program informatic folosit de grefieri—Elena Badea. 8) A sui. 9) Produs avicol—Sprinjinit. 10) Sportive—Intrare.

Miron

LA MULȚI ANI 2006!

Grefieru'

Redacția: Anca, Daniel, Marina, Marius, Melania, Miron, Monica, Vlad
Coordonator: Tania Bădin
Colaboratori:...și tu poți fi!